

עפ"א 21092/06/18 - יוסף ברילנט נגד עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 21092-06-18 ברילנט נ' עיריית חיפה
תיק חיצוני: עניינים מקומיים חיפה פ 574/10
בפני כבוד השופט שמואל מנדלבום
המערער יוסף ברילנט
נגד
המשיבה עיריית חיפה

פסק דין

1. בפני בקשה להארכת מועד להגשת הודעת ערעור, וכן הודעת ערעור, שעניינן שלוש החלטות של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג'אדה בסול) מיום 09/09/2015, וכן מיום 13/09/2017 (להלן: "ההחלטות").

2. **בהחלטה הראשונה** שניתנה ב-ת"פ 574/10 ביום 09/09/2015, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות של אי מילוי הודעת ראש העירייה בניגוד לסעיפים 3(א) ו-5(א) **לחוק עזר לחיפה (מבנים מסוכנים)**, התשמ"ג-1983 (להלן: "**חוק העזר**"), וסעיף 254 **לפקודת העיריות (נוסח חדש)**, וגזר עליו קנס בסך 3,500 ₪ או 35 ימי מאסר תמורתו.

כמו כן, קבע בית המשפט קמא כי הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 28/02/2016: "**אלא אם עד לאותו מועד, יציג הנאשם אישור מהנדס בדבר הסרת הסכנה, כי אז יבוטל חיוב הקנס**".

3. **בהחלטה השנייה** שניתנה ב-ת"פ 1749/07, ביטל בית המשפט קמא עיכוב ביצוע של הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו ביום 11/06/2009, ושבמסגרתן הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות זהות לעבירות ב-ת"פ 574/10, וכן גזר על המערער קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

גם ביחס ל-ת"פ 1749/07 הורה בית המשפט כי ככל שהמערער יציג עד למועד שנקבע לעיל אישור מהנדס, גם הקנס בתיק זה יבוטל.

4. שתי ההחלטות ניתנו בהיעדר התייצבות מטעם המערער, תוך שבית המשפט מציין כי הוצג בפניו אישור מסירה המעיד כי למערער הומצאה כדין הזמנה לדיון (אישור המסירה סומן ת/1).

5. כמו כן, כוללת הודעת הערעור בקשה לביטול החלטה נוספת של בית המשפט קמא מיום

13/09/2017, אשר ניתנה אף היא בהיעדר התייצבות של המערער, ובה דחה בית המשפט קמא בקשה של המערער לביטול פסקי הדין הקודמים שניתנו, כאמור, כנגדו ב-ת"פ 574/10 ו-1749/07.

רקע עובדתי רלוונטי

6. הצדדים פירטו באריכות בטיעוניהם את שלל ההליכים והדיונים שהתקיימו בין המערער ובין המשיבה, ואציין כי קיים קושי בתיק זה "לברור את המוץ מהתבן", זאת בשים לב למספר הדיונים וההחלטות שהתקיימו בתיק.

7. בתמצית יאמר כי המשיבה מנהלת כנגד המערער הליכים עוד משנת 2007, בקשר לנכס אותו רכש המערער מרשות מקרקעי ישראל באמצעות חברת עמידר בע"מ, הידוע כדירה ברח' חוסן 13/הגיבורים 48א' בחיפה, בגוש 12488 חלקה 15 (להלן: "**המבנה**").

8. המערער טוען כי ביחס למבנה ניתן צו המכריז עליו כמבנה מסוכן כבר בשנות ה-70 של המאה הקודמת, שנים רבות בטרם המבנה נרכש על ידו, אך אקדים ואדגיש כי אינני סבור כי יש בטענות אלה כדי להפחית ממידת אחריותו של המערער לטפל במפגעים הקיימים במבנה, ממועד בו המבנה נרכש על ידו.

ת"פ 1749/07

9. ביום 18/10/2007 הוגש כתב אישום ראשון כנגד המערער (ת"פ 1749/07), שבו נטען כי בביקור שערך מהנדס עיריית חיפה (להלן: "**מהנדס העירייה**") במבנה, ביום 31/01/2007, נמצא כי המבנה מסוכן, בשל העובדה ש"**תקרת דירתו של מר ברילנט יוסף בסכנת התמוטטות, ברזלים חלודים וכיסוי בטון נשר**".

בהתאם, נדרש המערער בהודעה בדואר רשום שנשלחה אליו מאת ראש העירייה, לבצע עבודות שכללו "**הורדת גושי בטון רופפים ותמיכה זמנית של התקרה - תוך 3 ימים**" וכן "**לתקן את התקרה - תוך 30 יום - מיום קבלת ההודעה**".

10. על פי הנטען בכתב האישום הראשון, ביום 25/04/2007, מהנדס העירייה ביקר פעם נוספת במבנה ומצא כי המערער לא ביצע את העבודות שנדרשו ממנו, ובהתאם, הוגש כאמור כתב האישום כנגדו המייחס לו את ביצוע העבירות שפורטו לעיל, זאת בניגוד להוראות **חוק העזר ופקודת העיריות**.

11. ביום 12/02/2009 חזרה בה המשיבה מכתב האישום, לאור העובדה שניסיונותיה לאיתור המערער העלו חרס, ואולם, ביום 11/03/2009 הוגשה על ידי המשיבה בקשה לחידוש הליכים ובה נטען כי

המערער אותר על ידי המשיבה, ונמצא כי הוא מתגורר ברח' פינס 2 ירושלים, וכן צוין מספר טלפון נייד של המערער, ובהתאם, התבקש זימונו של המערער להקראה, ובית המשפט קבע מועד לדיון ליום 11/06/2009.

12. ביום 11/06/2009 התקיים דיון בכתב האישום הראשון, ולאחר שהמשיבה טענה כי המערער זומן כדין לדיון, קבע בית המשפט קמא כי אישור המסירה לזימונו של המערער חזר עם הערה "לא נדרש". למרות זאת, בשל העובדה שהמערער לא התייצב לדיון, בית משפט קמא ראה את המערער כמי שהודה בעובדות המפורטות בכתב האישום, הרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו, והטיל עליו קנס כפי שפורט לעיל (להלן: "**פסק הדין הראשון**").

13. ביום 30/04/2012, כמעט 3 שנים מיום מתן פסק הדין הראשון, המערער הגיש בקשה לביטול פסק הדין. המערער טען כי לא קיבל לידיו לא את כתב האישום ולא את ההזמנה לדיון, ושמספר ימים לפני הגשת הבקשה נודע לו על הליכים אלו.

14. המשיבה בתגובה טענה כי דין הבקשה להידחות, שכן לטענתה, המערער לא הוכיח שלא קיבל את ההזמנה לדיון מסיבות שאינן תלויות בו, אלא להפך. לטענתה, מתחזקת המסקנה כי המערער נקט בהימנעות מכוונת מקבלת דבריי הדואר שנשלחו לו. בנוסף לכך טענה כי לא קיימת עילה לביטול פסק הדין מפאת מניעת עיוות דין, כיוון שהמערער לא מילא אחר הודעת ראש העירייה, **ובית המשפט קבע דיון בבקשה ליום 25/06/2012**.

ת"פ 574/10

15. לאחר שהמערער לא הסיר את הסכנה מהמבנה עד לשנת 2010, הוגש ביום 02/08/2010 כתב אישום שני כנגד המערער, בעניין המבנה נשוא כתב האישום הראשון (ת"פ 574/10), ובו צוין כי ביום 18/02/2010 נערך ביקור של מהנדס העירייה במבנה, שבו נקבע כי המבנה מסוכן בשל סכנת התמוטטות של קירות ותקרות, וכן צוין כי קיימת במבנה נשירת גושי בטון, גם במרפסות המבנה, וכן צוין קיומם של מוטות זיון חשופים וחלודים.

בעקבות הביקור, נשלחה למערער הודעה נוספת מטעם ראש העירייה, שלפיה על המערער לבצע עבודות אשר כללו "**תמיכה זמנית של התקרה והורדת גושי בטון רופפים - מיידית**" וכן ניתנה למערער שהות של 30 יום לתקן את התקרות, הקירות והמרפסת.

ביום 13/04/2010 ביקר מהנדס העירייה בשנית במבנה, ומצא כי הסכנה עודנה קיימת, ולפיכך הוגש כתב האישום השני בגין אותן עבירות שיוחסו למערער בכתב האישום הראשון.

16. במסגרת ההליכים בת"פ 574/10 הוצא כנגד המערער צו הבאה, ולאחר שהוגשה בקשה על ידי המערער לביטול צו ההבאה, ביטל בית המשפט את הצו, זאת לאחר שהמערער חתם על כתב התחייבות ובו התחייב להתייצב לדיון שנקבע ליום 25/06/2012, **ובנוסף, מסר המערער כי כתובתו להמצאת כתבי דין הינה ברח' פינס 2 ירושלים.**
17. ביום 25/06/2012 התקיים דיון בשני התיקים הפליליים שאוחדו. במהלך הדיון הצהיר המערער כי המבנה סגור, וכשנשאל על ידי בית המשפט לגבי אישור מהנדס על הסרת הסכנה, טען המערער כי **"היה לי אישור בזמנו, ואני לא בטוח שעכשיו המהנדס הזה ייתן לי את אותו אישור מחדש"** וכן, התחייב המערער להמציא למנהל מחלקת מבנים מסוכנים אצל המשיבה מחדש את האישור, לצורך סגירת התיק.
18. בסיום הדיון, קבע בית המשפט קמא כי **"טוב יעשה הנאשם אם ימציא אישור מהנדס בדבר הסרת הסכנה, ו/או ישלים העבודות הדרושות לצורך הסרת הסכנה והמצאת אישור המהנדס כאמור. בכך ניתן יהיה לבטל את חיובו בקנס בתיק הראשון, וכן להביא לביטול כתב האישום בתיק השני. בשלב זה, התיק ייקבע לתזכורת תביעה ליום 17/12/2012, ביחד עם תיק 1749/07..."**
19. מעיון בתיק בית המשפט קמא עולה כי לאחר הדיון האמור, הוגשו על ידי המערער מספר בקשות להארכת המועד להמצאת אישור המהנדס, והמערער אף התייצב בעצמו בין היתר לדיון ביום 09/09/2013, שבו ביקש פרק זמן נוסף לצורך השלמת העבודות.
20. ביום 12/06/2014 הוגשה על ידי המערער בקשה מוסכמת לדחיית מועד דיון שהיה קבוע ליום 16/06/2014, ויודגש כי בכותרת הבקשה **ציין המערער את כתובתו ברח' טשרניחובסקי 46 ירושלים**, ובית המשפט נענה לבקשה, ודחה את הדיון.
21. ביום 05/01/2015 התקיים דיון נוסף שאליו התייצב המערער, ובו ביקש המערער מספר חודשים נוספים להשלמת הבנייה, ובית המשפט קמא קבע כי התיק ייקבע **"לתזכורת תביעה ליום 29/04/2015. עד אז, יעדכן הנאשם באשר להתקדמות בביצוע עבודות התיקון"**.
22. ביום 13/05/2015, התקיים דיון בנוכחות ב"כ המשיבה בלבד, אשר טען כי אין דיווח של המערער לגבי התקדמות הבנייה, ובהתאם, התבקש זימון הנאשם לדיון, ובית המשפט קבע מועד לדיון ליום 09/09/2015 והורה על זימון הנאשם למועד הנ"ל.
23. כאמור לעיל, המערער לא התייצב לדיון שנקבע ליום 09/09/2015, ומעיון באישור המסירה שהוצג בפני בית המשפט קמא עולה כי ההודעה בדבר הדיון נשלחה למערער לכתובתו ברח' טשרניחובסקי 46

ירושלים, ואולם, ההודעה שנשלחה בדואר רשום הוחזרה בציון "לא נדרש".

24. כפי שפורט לעיל, לאור אי התייצבותו של המערער, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום בת"פ 574/10, והטיל עליו קנס, כאמור לעיל. כמו כן, ביטל בית המשפט את עיכוב הביצוע של גזר הדין בת"פ 1749/07.

25. ביום 02/08/2016 הגיש המערער בקשה דחופה לביטול פסק הדין שניתן ביום 09/09/2015, ובה טען כי לא קיבל את הזימון לדיון, זאת בשל שהייתו במשך מספר חודשים בחו"ל. כמו כן, ציין המערער כי הוא נדרש לפנות את הדירה ברח' טשרניחובסקי שבה הוא מתגורר, זאת על ידי מנהל העיזבון של אמו המנוחה, ובהתאם, הוא שינה את כתובתו ולא יכל לקבל את ההחלטות שניתנו על ידי בית המשפט באותו מועד.

26. בנוסף צירף המערער לבקשתו אישור של המהנדס בורודה יוריה (להלן: "**מהנדס המערער**"), אשר, לטענתו, מאשר את הסרת הסכנה מהמבנה, ולטענת המערער, אישור זה נשלח גם למשיבה.

27. עוד נטען בבקשה כי למערער נודע לראשונה על קיומם של פסק דין וגזר דין כנגדו רק במהלך חודש יולי 2016, לאחר שנתקבלה אצלו הזמנה ממשטרת ישראל בנוגע לפקודת מאסר שהוצאה כנגדו עקב אי תשלום קנס של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה.

28. ביום 21/09/2016 התקיים דיון ובו חזר המערער על טענותיו והצהיר כי אין לו בעיה לתאם מועד עם מהנדס העירייה לצורך בדיקת העבודות שבוצעו על ידו, ובסיום הדיון, קבע בית המשפט קמא כי "**הנאשם ידאג לתאם מועד לצורך ביצוע ביקור במקום עם מהנדס מבנים מסוכנים, מר אלכס חיזבה, לצורך ביצוע ביקור במקום למתן עמדתו באשר להסרת הסכנה**".

כמו כן, הורה בית המשפט על ביטול פקודת המאסר ועל עיכוב ביצוע פסקי הדין והתיק נקבע לתזכורת תביעה ליום 09/11/2016. במועד שנקבע התייצב ב"כ המשיבה ואישר כי התקבל אישור מהנדס, אך ציין כי המערער לא תיאם מועד לביקור מהנדס העירייה, ולפיכך, לא ניתן לבחון את האישור. בהתאם, התבקש זימון של המערער לדיון נוסף ליום 18/01/2017.

29. במועד שנקבע לדיון, הוגשה על ידי ב"כ המשיבה הודעה שבה נמסר כי נעשו ניסיונות רבים לקבוע פגישה עם המערער, אלא שהלה התחמק מתיאום הפגישה בתירוצים שונים, וכן נטען כי בפועל, הסכנה לא הוסרה, ובהיעדר אפשרות להיכנס לדירה, לא ניתן לבחון האם אכן הוסרה הסכנה כנטען על ידי המערער, ובהתאם, קבע בית המשפט קמא דיון נוסף שאליו יזמן המערער.

30. ביום 24/05/2017 התקיים דיון בתיק, בנוכחות ב"כ המשיבה בלבד, אשר טענה כי לא קיים אישור מסירה, ובהתאם הורה בית המשפט קמא על קביעת דיון נוסף שאליו יזומן המערער ביום 13/09/2017, **ובית המשפט קבע כי המזכירות תזמן את הנאשם על פי הכתובת טשרניחובסקי 46 ירושלים.**

31. מעיון בתיק בית המשפט קמא עולה כי למערער נשלחה הזמנה בדואר רשום לכתובת שנקבעה על ידי בית המשפט, ואולם, גם הפעם הוחזרה ההזמנה בציון "**לא נדרש**".

32. ביום 13/09/2017 התקיים דיון כאמור, שאליו לא התייצב המערער, ובית המשפט קמא קבע כי לאור אי התייצבות המערער, ובשים לב לכך ש"**בעבר הנאשם התחייב לפעול בהתאם להנחיות מהנדס מבנים מסוכנים ולדאוג להסרת הסכנה, אך גם דבר זה לא בוצע**", קבע בית המשפט כי דין בקשת המערער לביטול פסקי הדין, להידחות.

33. להשלמת התמונה יצוין כי לטענת המערער הוא קיבל לידיו את החלטת בית המשפט מיום 13.9.17, רק ביום 27.5.18, והוא הגיש מידית בקשה דחופה לביטול ההחלטה, אשר נדחתה בהחלטה קצרה של בית המשפט קמא, שבה הפנה בית המשפט קמא את המערער להחלטות קודמות שניתנו על ידו.

הודעת הערעור ובקשה להארכת מועד להגשת הערעור

34. ביום 10.6.18 הוגשו על ידי המערער, הודעת ערעור, בקשה להארכת מועד להגשת הערעור ובקשה לעיכוב הליכי גביה.

35. בכל כתבי הטענות שהועלו על ידו טוען המערער כי לא קיבל לידיו הזמנות לדיונים שנערכו בעניינו, וכי כל הכרעות הדין, גזרי הדין והחלטות אחרות שניתנו בעניינו, נתקבלו בהעדרו ומבלי שנשמעו טענותיו ובכך נגרמה פגיעה מהותית בזכויותיו.

36. כך לדוגמא ביחס לפסק הדין הראשון, במסגרת הבקשה לביטול פסק דין שהוגשה על ידי המערער בשנת 2012, טען המערער כי לא קיבל את הזימון לדיון שנשלח לכתובת "רחוב פינס 2, ירושלים", ולטענת המערער היתה קיימת בעיה של גניבת דברי דואר בכתובת זו והמערער צירף אישור בדבר הגשת תלונות במשטרה על ידו בנושא.

37. כך באשר לדיון מיום 9.9.15, המערער טוען כי הזימון לדיון לא הגיע לידיו מאחר ושהה בחו"ל מספר חודשים באותה תקופה וכי ידע על כך שהתקיים דיון רק ביום 14.7.16, עת קיבל הזמנה לסור לתחנת המשטרה ומיד לאחר קבלת הודעה זו, הוגשה על ידו ביום 2.8.16 בקשה דחופה לביטול הכרעת הדין

וגזר הדין.

38. באשר לדיון שהתקיים ביום 13.9.17 טוען המערער כי הזימון נשלח לרחוב טשרניחובסקי 46, ירושלים, אלא שהמערער לא מתגורר כלל בכתובת זו בתקופה בה נשלח הזימון, זאת לאחר שהוא נדרש לפנות את הדירה באותה כתובת על פי דרישת מנהל עזבון אמו המנוחה ולטענת המערער עובדה זו היתה ידועה למשיבה ולראיה, צירף המערער מכתב שנשלח על ידו למשיבה מיום 23.6.16 (נספח 14 להודעת הערעור) שבו ביקש המערער לשלוח לכתובת עתידית, לכתובתו החדשה.

39. לאור האמור, טען המערער כי לא בוצעה לו מסירה כדין, המהווה תנאי הכרחי לפתיחתו של ההליך כנגדו, ובהתאם יש להורות על ביטול שני פסקי הדין "מחובת הצדק" וזאת גם אם יסבור בית המשפט כי סיכויי הגנתו של המערער לגופו של עניין, אינם טובים.

כמו כן טען המערער כי זכות הגישה שלו לערכאות נפגעה באופן העולה לכדי עיוות דין ולא התקיים דיון בטענותיו ובראיותיו ובכך נפגעו מהותית זכויותיו, ומטעם זה בלבד, יש לבטל את פסקי הדין שניתנו כנגדו.

40. לגופו של עניין, טען המערער, כי מסר אישור של מהנדס מוסמך למשיבה בדבר הסרת הסכנה שהיתה במבנה ובנוסף טען המערער כי יציקת גג חדש במבנה טעונה רישיון של המשיבה וכי הוא לא קיבל רישיון כזה, וצורפה על ידו תכתובת בינו ובין המשיבה, וכן אישור תשלום על חשבון יציקת הגג.

41. בנוגע לבקשת עיכוב הליכי פקודת מאסר וגביית הקנס, טען המערער, כי לחובתו קיימים תיקים הוצל"פ בסכומים גדולים ובהתאם אינו יכול לשלם את גובה הקנס, וכי מאסרו יהווה מעשה בלתי הפיך שלא ניתן יהיה לתקנו, גם אם ערעורו יתקבל.

בעניין זה אציין כי לאור הנסיבות שפורטו בבקשה, הוריתי ביום 10.6.18 על עיכוב ביצוע של פקודת המאסר שהייתה תלויה כנגד המערער והליכים אלו עוכבו עד היום.

42. בנוסף לכל האמור, ביקש המערער הארכת מועד להגשת הערעור וטען כי את המועדים להגשת הערעור יש למנות ממועד קבלת ההחלטה בבקשתו לביטול פסקי הדין שנדחתה כאמור רק בשנת 2017, וכאמור לעיל, המערער טוען כי ידע על החלטה זו רק בחודש מאי 2018.

טענות המשיבה

43. המשיבה מבקשת לדחות את כל טענות ובקשות המערער, ראשית, מהטעם שטיעוני המערער כוללים טענות עובדתיות רבות אשר אינן נתמכות בתצהיר ולגופו של עניין, טוענת המשיבה כי שני פסקי הדין שניתנו כנגד המערער, הנם חלוטים ואין מקום לבטלם וכי הדיון בבקשות המערער לבטלם אלו נדחה

מספר פעמים עקב אי התייצבות המערער, עד שבסיכומו של דבר, דחה בית המשפט קמא את הבקשה.

44. בנוסף לכך טוענת המשיבה, כי לא מתקיימים במקרה זה אף אחד מהתנאים שנקבעו בפסיקה לצורך ביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות מטעם הנאשם. כך, לטענת המשיבה, הזימון לדיונים נשלח כדין לכתובת שהמערער הצהיר עליה ועובדה כי המערער הופיע במספר דיונים בבית המשפט והגיש מספר רב של בקשות לבית המשפט וכי בכל מקרה, חלה חובה על המערער לברר מול מזכירות בית המשפט מדוע הזימונים לא מגיעים לכתובתו ולחילופין, מהם מועדי הדיונים.

45. לבסוף טוענת המשיבה כי העונש שהוטל על המערער מתיישב עם עיקרון אחדות הענישה המקובלת בתיקים דומים כמו במקרה זה, ואף נוטה לקולא, בשים לב לעובדה שהמערער לא דאג עד היום, ובמשך קרוב לעשור להסיר את הסכנה הקיימת במבנה.

46. בעניין זה טענה המשיבה גם כי מאחר והמערער בפועל לא פעל להסרת הסכנה במבנה, לפיכך אין למערער הגנה לגופו של עניין ובהתאם לא ייגרם עיוות דין בין יידחו טענות המערער.

47. להשלמת התמונה יצוין כי בתשובה שהגיש המערער הוא חזר על טענתו לאפליה חמורה בכך שהסכנה במבנה החלה לפני 45 שנים ובמהלך השנים סגרה המשיבה תיקים כנגד בעלים קודמים של המבנה ואחרים, והיא פועלת לאכיפה סלקטיבית אך ורק כנגד המערער.

הדין וההליכים שלאחריו

48. ביום 9.10.18 התקיים דיון בפניי, במהלכו קיבלו הצדדים את המלצתי שלפיה ייערך ביקור משותף במבנה ובעקבותיו תגיש המשיבה הודעה בדבר הדרישות הסופיות מהמערער לצורך סילוק המפגע של "מבנה מסוכן", ולמערער תינתן זכות תשובה לעמדה שתוגש על ידי המשיבה.

49. ביום 17.10.18 הוגשה מטעם המשיבה הודעה אליה צורפו תמונות שצולמו על ידי מהנדס המחלקה למבנים מסוכנים, מהן עולה כי במבנה עצמו הוצבו עמודי תמיכה בתקרה והותקנה רשת ברזל בתקרה, אך עדיין הבטון בתקרה חשוף ובנוסף צורפו תמונות של מרפסת המבנה המצביעות על הליקויים הקיימים במרפסת ובהתאם טענה המשיבה כי על המערער לפעול להורדת גושי בטון רופפים בתקרה, לתקן את הקירות והתקרה, ולתקן את המרפסות.

50. ביום 17.12.18 הוגשה תגובה מטעם המערער ובה נטען כי דרישות המשיבה הנן כלליות ואינן מתייחסות לעבודה שכבר בוצעה על ידו וכך אין כל התייחסות לאישור המהנדס אינג' בורודה יורי שהוצג למשיבה עוד בשנת 2016, בדבר סילוק חלקי טיח ובטון שעלולים היו ליפול וביצוע תמיכה של התקרה על ידי קורות עץ.

51. כמו כן טען המערער כי קיבל שתי הצעות לביצוע תמיכה קבועה של התקרה, האחת, באמצעות רלסים מפלדה, והשנייה, באמצעות סיבי פחמן וכי הוא פועל לביצוע אחת החלופות ובהתאם ביקש המערער לאפשר לו לבצע את עבודות התמיכה בתקרה ולקבל את אישורו של מהנדס המחלקה למבנים מסוכנים.
52. ביום 25.1.19 הוריתי, כי על המערער לפעול באופן מידי לביצוע אחת מהחלופות שהציע. בנוסף קבעתי כי ככל שיוגש, עד ליום 15.3.19, אישור מטעם המערער לפיו הושלמו העבודות הנדרשות, ויומצא אישור על כך למשיבה, אמליץ למשיבה להסכים לביטול שני פסקי הדין.
53. ביום 4.4.19 הוגשה הודעת העדכון מטעם המערער על סיום עבודות המתכת לתמיכת התקרה ואף צורף אישור מטעם הקבלן המבצע, והמערער טען כי לאור האישור יש לקבל את ערעורו ויש לבטל את הרשעתו והקנסות שהוטלו עליו.
54. בהמשך, ולאחר שהמשיבה הודיעה כי בהעדר אישור מהנדס בדבר הסרת הסכנה וביצוע תיקונים נדרשים, אין היא משנה את עמדתה, ולאור אי ההסכמה בין הצדדים, קבעתי דיון נוסף לפניי וכן הוריתי על קיום ביקור משותף במבנה בבוקר הדיון שנקבע.
55. ביום 1.7.19 הוגשה הודעה מטעם המשיבה אליה צורפו תמונות מהן עלה כי תקרת המבנה תוקנה, אך לטענת המשיבה לא ניתן לדעת האם המדובר בטיח חיצוני או שאכן חוזקה תקרת המבנה והוסרה הסכנה שכן המערער לא המציא אישור מהנדס, ובכל מקרה טענה כי מרפסת המבנה לא טופלה על ידי המערער.
56. ואכן, מעיון בתמונות שצירפה המשיבה, עלה כי תקרת המבנה תוקנה, כך נראה באופן יסודי, ואולם לא נעשה טיפול כלשהו בקירות המבנה אשר בהם נראה בטון חשוף וכמו כן צורפו תמונות של מרפסת המבנה המצביעות על סדקים ניכרים ברצפת המרפסת, ועל חלקי המרפסת שהנם כיום בטון חשוף.
57. כנגד הודעה זו הוגשה הודעה מטעם המערער ובה נטען כי תיקון תקרת המבנה נעשה על ידו באופן יסודי ומלא בהתאם לאחת החלופות שהוצעו על ידו ובהתאם להוראות בית המשפט, וכי הוא אף שוחח עם מהנדס המחלקה למבנים מסוכנים שנכח במבנה, והלה מסר לו בעל פה כי בוצעו כל העבודות הנדרשות להסרת הסכנה.
58. כמו כן טען המערער כי בכוונתו לבצע עבודות שיפוץ נרחבות בהיקף של עשרות אלפי שקלים במבנה וזאת ללא קשר לשאלת הסרת הסכנה ובנסיבות חזר המערער על בקשתו לקבלת הערעור.
59. לאחר שכל ניסיונותי להביא לסיום התיק בדרך של השלמת ביצוע עבודות על ידי המערער, באופן שיניח את דעת המשיבה, לא נשאו פרי, עלי לדון ולהכריע בערעור גופו ואבקש להקדים ולהביע את התנצלותי

בפני הצדדים על העיכוב במתן פסק הדין בתיק.

דין והכרעה

60. לאחר שעיינתי במכלול טענות הצדדים, ולא בלי היסוס, הגעתי למסקנה כי דין ערעור המערער להידחות הן בנוגע לעצם הרשעתו, והן בנוגע לקנסות שהוטלו עליו, אך לנוכח השתלשלות העניינים והעבודות שבוצעו על ידי המערער, יש מקום להקל בעונשו של המערער והכל כפי שיפורט להלן.

61. אקדים ואציין כי אני מקבל את בקשת המערער להארכת מועד להגשת הערעור, זאת מהטעם שמניין הימים להגשת הערעור על החלטות בית המשפט קמא מיום 9.9.15 שבהם ניתנו הכרעות הדין וגזר הדין בתיק פלילי 574/10 ונדחתה בקשת המערער לביטול פסק הדין בתיק פלילי 1749/07, מתחיל להימנות רק ממועד המצאת החלטת בית המשפט קמא מיום 13.9.17, שבה דחה בית המשפט בקשה של המערער לביטול פסקי הדין, ובעניין זה אציין כי כפי שיפורט להלן, לא נסתרה טענת המערער לפיה ידע על החלטת בית המשפט לדחיית בקשתו רק בחודש מאי 2018.

קביעתי זו מבוססת על הוראת תקנה 398א(א) **לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984**, אשר הוחלה על פי הפסיקה גם על הליכים פליליים דוגמת התיק שבפנינו (ראו רע"פ 6016/06 **חיים קוגן נ' מ"י מע"מ ת"א** (17.7.07, פסקה 9) וכן בש"פ 8407/15 **בדיע חאזם נ' מ"י** (8.1.16)).

62. בהתאם, יש לדון בגוף ערעור המערער, ואדון תחילה בשאלה האם עלה בידי המערער לבסס עילה לביטול שני פסקי הדין שניתנו כנגדו "מחובת הצדק", בהעדר מסירה של הזמנה לדיונים.

המצב המשפטי

63. כפי שהודגש לא אחת על-ידי בית המשפט העליון **"העיקרון המנחה בהליכים פליליים - אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי - הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי"** (ע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (7.4.08), פסקה 5 בפסק דינו של השופט א. לוי; וראו גם רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18), פסקה 25 (להלן: **"ענין סאלם"**)).

64. לכלל האמור נקבעו חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240 **לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982** (להלן: **"החסד"פ**), שבו נקבע בסעיף 240(א)(2) כי: **"נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו"**, ובהמשך נקבע בס"ק (3) כי: **"בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי**

הוראות פסקה (2) שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו בדרך זו משום עיוות דין לנאשם..." (וראו גם "ענין סאלם", פסקה 26).

65. בהתאם לתקנה 2 לתקנות סדר הדין הפלילי (חיקוקים לענין סעיפים 239 ו- 240 לחוק), תשכ"ו-1966, הוראות סעיף 240 לחסד"פ חלות על עבירות על-פי "חוק עזר של עירייה או מועצה מקומית שהותקן לפי פקודת העיריות או לפי פקודת המועצות המקומיות", ובהתאם הוראות סעיף 240 הנ"ל חלות על המקרה שלפנינו.

66. כעולה מהוראותיו, תנאי להחלתו הינו כי מדובר ב"נאשם שהוזמן" וכפי שנקבע בסעיף 95 לחסד"פ, זימון למשפט הינו בדרך של המצאה לנאשם של הזמנה בכתב.

67. באשר לדרך ההמצאה, קובע סעיף 237(א) לחסד"פ, דרכי המצאה, ובכלל זה "במשלוח דואר רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה. בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה".

68. בצד דרכי ההמצאה הקבועות לעיל, הוקנתה לבית המשפט סמכות בסעיף 237(ג) לחסד"פ ולפיה: "נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב או לחתום על אישור מסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדן".

69. בצד הוראות החוק נקבעה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי- התשל"ד-1974 (להלן: "התקנות"), "חזקת מסירה", שלפיה: "...בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס, רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום הקנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל" (דגש שלי - ש.מ.).

70. באשר למהותה של "חזקת המסירה" כבר נפסק ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם (11.6.13, פסקה 20) כי:

"בבסיס חזקות המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו (סעיפים 2(א)(11) ו-17 לחוק מרשם אוכלוסין; לעניין חובת חברה לעדכן על שינוי במענה הרשום ראו סעיף 123(ב) לחוק החברות, התשנ"ט-1999). הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים (ראו: ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787, 805-806 (2002) (להלן: עניין אזוב)). המחוקק קבע כי שילוב טעמים אלה מצדיק לקבוע כממצא עובדתי שמסמך שנשלח בהתאם לחיקוק הרלוונטי (דואר רשום עם אישור מסירה כשמדובר במסמכים המומצאים לפי חוק סדר הדין הפלילי;

ודואר רגיל כשמדובר בפקודת המסים (גביה) - הגיע ליעדו; ודי בכך כדי לכונן ידיעה קונסטרוקטיבית של הנאשם או החייב על אודות ההליכים המתנהלים נגדו. עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן -תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין...."

71. זאת ועוד חוקתיותה של "חזקת המסירה" אושרה לא אחת בפסיקתו של בית המשפט העליון (ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787(2002) וכן רע"פ 106/15 עו"ד עודד קריב נ' מ"י (20.1.15, פסקה 7).

72. לאור קיומה של "חזקת המסירה", נקבע כי: "...בחינת החלטותיו של בית משפט זה מלמדת כי לאור חזקת המסירה המעוגנת בסעיף 44א' לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין...." (ענין סאלם, פסקה 34).

73. בטרם נישם את העקרונות האמורים לעיל, על המקרה שלפנינו, יש לבחון האם חלה במקרה זה "חזקת המסירה" ולהבנתי, קיים סימן שאלה מהותי בנקודה זו.

74. כפי שפורט לעיל, בתקנה 44א' לתקנות, נקבע כי "חזקת המסירה" תחול על עבירות תעבורה או "עבירות קנס". ניתן לכאורה לטעון כי לאור הוראותיו של סעיף 254 לפקודת העיריות הקובע עקרון כללי של עונש קנס בגין עבירות על הוראות חוקי העזר, יש לראות גם בעבירות על פי חוק העזר נשוא תיק זה, כעבירות קנס. אלא שבסעיף 221 לחסד"פ שכותרתו "קביעת עבירות קנס", נקבע הסדר חקיקתי ספציפי שלפיו הגדרתה של עבירה כ"עבירת קנס", טעונה קביעה מפורשת של שר המשפטים.

75. ואכן בהתאם להוראות סעיף 221 לחסד"פ הותקן צו העיריות (עבירות קנס) התשל"א-1971 (להלן: "הצו") ובחלק ג' בו מפורטת רשימת חוקי העזר של המשיבה ומתוכם סעיפי עבירות ספציפיים, המוגדרים כ"עבירות קנס", אלא שחוק העזר לחיפה (מבנים מסוכנים) אינו מצוי ברשימה ובהתאם עולה כי עבירות על פי חוק עזר זה, אינן בגדר עבירות קנס.

76. בנסיבות אלו, תיבחן השאלה האם המערער הוזמן כדין לדיונים בהם התקבלו ההחלטות נשוא הערעור, מבלי להתבסס על "חזקת המסירה", ובהתאם השאלה הנשאלת היא האם יש מקום לכך שיעשה שימוש

במקרה זה בהוראות סעיף 237(ג) **לחסד"פ**, זאת בשים לב שאין מחלוקת על כך כי לא הוצגו אישורי מסירה לדין ביום 9/9/15 או לדין ביום 13/9/17 שעליהם חתם המערער, ובשני המקרים מדובר באישורי מסירה של הדואר שעליהם צוין "לא נדרש".

77. בהקשר זה אציין כי מרבית הפסיקה אשר עסקה בשאלת המצאת הזמנה לדין לנאשם, ניתנה בעבירות תעבורה בהן חלה **"חזקת המסירה"**, אך גם בפסיקה זו וכן בפסיקה שלא התבססה על **"חזקת המסירה"** ניתן למצוא קביעות הנכונות גם למקרה שלפנינו.

כך ברע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09), עמ' 3 לפסק הדין, נדחה ערעור של מבקש אשר טען כי הזמנה לדין לא התקבלה אצלו מאחר ושינה את כתובת מגוריו בה התגורר ביחד עם הוריו המבוגרים, ובית המשפט העליון קבע שם כי: **"המבקש במודע לא שינה את כתובתו במשרד הפנים, על כן מוטלת עליו חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר אשר מגיע לכתובתו הרשומה במשרד הפנים, מי שלא עשה כן אין הוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק אם הגיעו אליו דברי דואר"**.

78. כמו כן נקבע מספר פעמים בפסיקה כי במקרים בהם נשלח דבר דואר רשום, למענו של נאשם, ובאישור המסירה שחזר צוין כי דבר הדואר "לא נדרש", ניתן לראות בהזמנה שנשלחה כהמצאה כדין, וקביעות אלו לא התבססו על **"חזקת המסירה"**. (ראו ע"ח 17305-09-14 **סמארה נ' מדינת ישראל ואח' (7.12.14)**, פסקה 2 ויצוין כי ערעור על פסק הדין נדחה (רע"פ 8626/14 **מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.15)** וכן ראו עפ"ת (י-ם) 7923-09-11 **מדינת ישראל נ' רמי לוי (25.1.12)**, עמ' 6 לפסק הדין).

79. "בענין סאלם" סוכם המצב המשפטי בסוגיית הזימון לדין כך:

"מדוגמאות אלה ועוד רבות אחרות, נלמדים הכללים הבאים: כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדין, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדין לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים". (פסקה 35).

80. לעמדת, הכללים אותם פירט בית המשפט העליון "בענין סאלם" ישמשו את בית המשפט גם בבואו לדון

בשאלת הפעלת סמכותו לפי סעיף 237(ג) **לחסד"פ**, והעובדה ש"חזקת המסירה" אינה חלה, אין בה כדי לאיין סמכות זו.

עם זאת, יחול שינוי בנטל הראיה, והמערער במקרה זה אינו נדרש לסתור את החזקה שלפיה די במשלוח דואר רשום לכתובתו כדי להצביע על מסירה כדין, אלא על המשיבה הטוענת לזימון כדין הנטל להוכיח את זימון המערער לדיונים השונים.

81. מאידך, ככל שתוצב על ידי המשיבה, תשתית ראיתית אשר תצביע על כך שהזימונים לדיונים או החלטות אחרות של בית המשפט, נשלחו למענו הנכון של המערער בדואר רשום עם אישור מסירה, והוחזרו בציון "לא נדרש", יעבור אל המערער נטל הבאת הראיות במסגרתו יידרש המערער להציב תשתית ראיתית נגדית אשר תצביע על כך שהמערער לא קיבל בפועל את הזימונים לדיונים וההחלטות, שלא מחמת סירובו לקבלם אלא בשל נסיבות אחרות.

82. אקדים ואדגיש, כי לעמדת אי הגעה של המערער למשרד הדואר על מנת לקבל את הזימונים או ההחלטות, שנשלחו אליו בדואר רשום ושבינם קיבל המערער הודעה, **ללא צידוק מספיק, תחשב כ"סירוב" לקבל את הזימון או ההחלטה**, אשר יצדיק שימוש של בית המשפט בסמכותו הקבועה כאמור בסעיף 237(ג) **לחסד"פ** וקביעה כי יש לראות את הזימונים וההחלטות שנשלחו למערער בדואר רשום, כאילו הומצאו לו כדין.

83. להשלמת התמונה אפנה גם להוראת סעיף 57ג'(1) **לפקודת הראיות (נוסח חדש)**, תשל"א-1971, ולחזקת ההמצאה הקבועה בו.

ומן הכלל אל הפרט

בקשת המערער משנת 2012 לביטול פסק הדין הראשון משנת 2009

84. במקרה שלפנינו, ניתן כאמור פסק הדין הראשון כנגד המערער ביום 11.6.09, בהעדר התייבבות ובהכרעת הדין צוין כי הוצג בפני בית המשפט קמא אישור מסירה אשר סומן ת/1.

85. עיינתי בתיק בית המשפט קמא ולא מצאתי בו העתק של אישור המסירה והוא גם לא הוצג על ידי המשיבה בטיעוניה בפניי, ובהתאם לא ניתן לקבוע כי המשיבה הציבה תשתית ראיתית ראשונית אשר תוכיח כי המערער זומן כדין לדיון בו ניתן פסק הדין הראשון.

86. עם זאת, בתיק בית המשפט קמא מצויים לא פחות מ-4 אישורי מסירה, מהתאריכים 12.7.09, 4.9.09, 29.3.10, ו- 22.8.10 המעידים כי פסק הדין הראשון או מסמכים מהם יכול המערער לדעת על קיומו

של פסק הדין (כגון פקודת מאסר , לאחר שהחייב לא שילם את הקנס שהוטל עליו) נשלחו למערער בדואר רשום לכתובתו ברחוב פינס 2 ירושלים ובכל המקרים הוחזר אישור המסירה בציון "לא נדרש".

87. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שבתקופה האמורה באישורי המסירה המערער התגורר ברחוב פינס 2 בירושלים, והדבר אף אושר על ידו בכתב במסגרת בקשתו לביטול פסק הדין שהוגשה בשנת 2012, והמערער לא העלה טענה כנגד תקינות אישורי המסירה האמורים.

88. בנסיבות אלו וכאמור לעיל, עבר אל המערער נטל הבאת הראיות והוא נדרש להניח תשתית ראיתית אשר תצדיק את אי הגעתו באופן עקבי לקבלת דברי הדואר הרשומים שנשלחו אליו.

בענין זה , למעט הכחשה כללית לפיה לא קיבל את כל ההודעות שנשלחו לו דואר רשום, כל שנטען על ידו היה כי בכתובת זו הייתה קיימת בעיה של גניבת דברי דואר, וכאמור המערער צירף אישורים בדבר הגשת תלונות במשטרה בנושא, ואולם עיון באישורים שהגיש המערער מצביעים על כך כי מדובר בתלונה אחת בגין אירוע מיום 1.12.05 (נספח 2 לבקשה שהוגשה על ידי המערער ביום 30.4.12), ובנוסף צירף המערער מסמכים המעידים על שתי תלונות נוספות שהוגשו על ידי המערער בשנת 2006 ואשר לא ברור זיקתן לענייננו, ולעמדתו, לא די בתלונה ערטילאית אחת שהוגשה שנת 2005 כדי לבסס את טענת הגניבות הנטענת על ידי המערער.

89. קביעתי זו מתחזקת נוכח העובדה שהודעה שנשלחה למערער לאותה כתובת בדבר הדיון שנקבע ליום 25.6.12, הגיעה ליעדה ולראיה המערער התייצב לדיון האמור.

90. לאור האמור, ותוך שימוש גם בחזקת ההמצאה הקבועה **בפקודת הראיות**, אני קובע כי לא עלה בידי המערער לבסס הצדק סביר מדוע לא הגיע למשרד הדואר, בכדי לקבל את דברי הדואר הרשום שנשלחו אליו , ובכללם פסק הדין הראשון, ובשבגינם הוצגו 4 אישורי מסירה עם הציון "לא נדרש" ולפיכך ובהתאם לסמכותי על פי סעיף 237 (ג) **לחסד"פ** , אני קובע כי פסק הדין הראשון הומצא כדין למערער כבר בחודש יולי 2009 , או לכל המאוחר ב-2010.

91. בנסיבות אלו, ובהעדר כל הצדקה לאיחור המהותי שבהגשת בקשה לביטול פסק הדין הראשון על ידי המערער, וכזכור שהבקשה הוגשה רק בשנת 2012, דין בקשת המערער לביטול פסק הדין, שניתן בשנת 2009, להידחות על הסף מחמת האיחור הגדול בהגשתה, ואין לקבל במקרה זה את טענת המערער שלפיה ידע על קיומו של פסק הדין רק בשנת 2012.

ביטול ההחלטות מיום 9.9.2015

92. ומכאן לדיון שהתקיים ביום 9.9.15, וגם בענין זה אני סבור כי יש לראות במערער כמי שסירב לקבל את הזימון לדיון , אשר כעולה מאישור המסירה נשלח למערער בדואר רשום, לכתובתו ברחוב טשרניחובסקי 46, ירושלים והוחזר גם כן בציון "לא נדרש", ובהתאם להוראות סעיף 237(ג) **לחסד"פ** יש לראות

במערער כמי שהזימון הומצא לו כדין.

93. כפי שצוין לעיל, כבר ביום 12.6.14, הוגש על ידי המערער כתב טענות לבית המשפט קמא ובו ציין המערער את כתובתו ברחוב טשרניחובסקי 46, ירושלים ובית המשפט קמא כאשר הורה על זימון המערער לדיון ביום 9.9.15 (בדיון שהתקיים בהעדרו ביום 13.5.15), קבע כי הודעת הזימון תשלח לכתובת האמורה.

94. גם במקרה זה, המערער אינו מתכחש למגוריו בכתובת האמורה אלא שלטענתו באותה תקופה, הוא שהה בחו"ל ובהתאם לא קיבל לידי את ההודעה לידי, ואכן, המערער צירף לטענותיו העתק של אשורות כניסה ויציאה, ולטענת המערער יש בכך ראייה לכך שהמערער ומשפחתו לא שהו בישראל, מיום 15.5.15 ובמשך למעלה משלושה חודשים, ולפיכך המערער לא קיבל את הזימון לדיון ביום 9.9.15.

95. לעמדת, המערער אינו יכול להיבנות מטענה זו במקרה שלפנינו. ראשית, אציין כי האסמכתאות שצירף המערער מתייחסות ככל הנראה לאשתו ולבתו, אך לא מצאתי אסמכתא למועדים שבהם המערער עצמו לא שהה בישראל, והמערער נמנע בנסיבות שאינן ברורות לי לצרף העתק קריא של דרכונו שבו ניתן לדעת מה היו מועדי היציאה והכניסה של המערער לישראל.

96. גם אם הייתי סבור כי עלה בידי המערער לבסס את טענתו בדבר העדרותו מישראל בתקופה הרלוונטית, עדיין הייתי סבור כי בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפנינו, חלה חובה על המערער לעדכן את בית המשפט בדבר העדרותו מישראל ולחילופין חלה עליו חובה לדאוג לכך שבזמן העדרותו, יטופלו דברי הדואר המתקבלים במענו, ומשבחר שלא לעשות כן, יש לראותו כמי שהתחמק במכוון מקבלת ההודעה בדבר הזימון לדיון, ובהתאם יש לראותו כמי שהוזמן כדין.

97. **ובמה דברים אמורים? - למערער היה ידוע היטב כי מתנהל כנגדו הליך בבית המשפט לעניינים מקומיים, וכי הוא נדרש במסגרתו להשלים את ביצוע עבודות התיקון במבנה, שאחרת הוא יורשע בכתב האישום שהוגש כנגדו בתיק 574/10 ותבטל בקשתו לביטול פסק הדין הראשון שניתן כנגדו בשנת 2009, זאת כעולה בבירור מפרוטוקול הדיון מיום 25.6.12, וכן מפרוטוקול הדיון מיום 5.1.2015, שבו ביקש המערער ארכה של מספר חודשים לביצוע העבודות הנדרשות ובו הוטלה על המערער החובה לעדכן עד ליום 29.4.15 באשר למצב ההתקדמות בביצוע עבודות התיקון.**

98. המערער לא מילא אחר הוראות בית המשפט, ובהתאם, היה עליו לצפות כי בהעדר הודעת עדכון מטעמו, יחודשו ההליכים בתיק והוא צפוי להיות מוזמן לדיון. לפיכך חלה עליו החובה לדאוג לעדכון בית המשפט בדבר העדרותו הנטענת, כשם שחלה עליו חובה לעדכן את כתובתו הידועה לבית המשפט, ולחילופין היה על המערער לדאוג לכך שבזמן העדרו בחו"ל, יינתן טיפול מתאים להודעות או החלטות שישלחו אליו מבית המשפט, ותינתן על ידו הודעה מתאימה או בקשת ארכה מתאימה להגשת עדכון

בדבר ביצוע העבודות במבנה.

99. לעמדת, המערער אינו זכאי לסכל את המשך ההליך המשפטי כנגדו, בדרך של "העלמות" והתחמקות מקבלת זימון לדיון, ובנסיבות כאלו, די במשלוח זימון לדיון לכתובתו של המערער שנמסרה גם על ידו בכתבי טענותיו, כדי להוות זימון כדין, ובהתאם יש לראות גם בזימון לדיון ביום 9.9.15 כמי שהומצא למערער כדין.

100. בנוסף לכל האמור לעיל, יצוין כי בתיק בית המשפט קמא בת"פ 574/10 מצוי אישור מסירה נוסף שנשלח למערער ע"י המשיבה ובו הודעה על פסק הדין השני מיום 9.9.15, אשר נשלח למערער בחודש אוקטובר 2015 והוחזר אף הוא בציון "לא נדרש", וכן אישור מסירה המתייחס לפקודת מאסר שהוצאה ככל הנראה ביום 1.3.16, ואף בו מצוין "לא נדרש".

101. בענין זה טוען המערער כי נודע לו על החלטות בית המשפט קמא מיום 9.9.15 רק בסמוך לחודש אוגוסט 2016, ולטענתו (סעיף 15 להודעת הערעור) הוא לא יכל לקבל את ההחלטות מיום 9.9.15, מאחר ונאלץ לעזוב את הדירה ברח' טשרניחובסקי 46, ירושלים, זמן קצר לאחר שובו מחו"ל בשל פסק דין שניתן כנגדו, ודרישת מנהל עיזבון אימו המנוחה.

אלא שעיון במסמכים אותם צירף המערער בנושא זה, מפריכים את טענותיו וכך עולה מנספחים 10-11 להודעת הערעור כי המערער פינה את הדירה ברח' טשרניחובסקי **שבה התגורר, רק בחודש ינואר 2017**, ומכאן שבמועד משלוח המסמכים שפורטו בסעיף 100 לעיל, התגורר המערער במען אליו נשלחו ההודעות, אלא שהוא בחר כדרכו להתחמק מקבלתן, וכפי שנקבע לעיל, גם ביחס להודעות אלו יש לראותן כהודעות שהומצאו כדין למערער, ובהתאם בקשתו לביטול ההחלטות מיום 9.9.15 שהוגשה רק בחודש אוגוסט 2016, הוגשה באיחור ניכר וללא כל הצדק ודי היה בטעם זה בלבד כדי להביא לדחיית בקשתו.

ההחלטה מיום 13.9.17

102. להשלמת התמונה אציין כי פני הדברים שונים ביחס להחלטה לדחות את בקשת המערער לביטול ההחלטות מיום 9.9.15, אותה קיבל בית המשפט ביום 13.9.17, וכעולה מאישור המסירה לדיון זה המצוי בתיק בית המשפט קמא, הזימון נשלח בדואר רשום בחודש אוקטובר 2017 לדירה ברח' טשרניחובסקי 46 בירושלים.

103. במועד זה אין מחלוקת על כך שהמערער כבר לא התגורר באותה דירה, והמערער אף הציג תעודת זהות בה צוינה כתובתו החדשה ברח' אלכסנדר רובוביץ מס' 311/36, ירושלים (אם כי יצוין כי נראה שתעודת הזהות הוצאה רק בחודש מאי 2018). המערער צירף גם מכתב שנשלח על ידו למשיבה עוד ביום 23.10.16 ובו מעדכן המערער את המשיבה על שינוי כתובתו.

104. עם זאת, המערער לא צירף אסמכתא לכך שהוא עדכן גם את בית המשפט בדבר כתובתו החדשה, ובהתאם נותרה בבית המשפט רשומה כתובתו הקודמת ברח' טשרניחובסקי.

105. אילו כל עניינו של תיק זה היה בדיון אשר התקיים ביום 13.9.17, ואילו היה מדובר בדיון ראשון בכתב אישום אשר הוגש כנגד המערער הייתי סבור כי הספק צריך לפעול לטובתו של המערער ובהתאם היה מקום להורות על ביטול ההחלטה מיום 13.9.17 בשל העדר הוכחה מספיקה לזימון כדן של המערער לדיון זה.

106. לאור קביעתי זו, ניתן היה לשקול להחזיר את הדיון בבקשת הביטול של ההחלטות מיום 9.9.15, לבית המשפט קמא, אך בשים לב להתמשכות ההליכים בענין נשוא הערעור הנמשכים זה מספר רב של שנים, והדיון הממושך שכבר התקיים בפני, מצאתי לנכון להפעיל סמכותי בהתאם להוראות סעיף 213(3) **לחסד"פ**, ולדון בכל טענות המערער כנגד ההחלטות מיום 9.9.15 במסגרת הדיון בערעור גופו.

107. כפי שפירטתי באריכות לעיל, יש לראות במערער כמי שזומן כדן לדיון ביום 9.9.15, ובהתאם לא עלה בידי המערער לבסס עילה לביטול ההחלטות שהתקבלו במועד זה "מחובת הצדק".

108. זאת ועוד, וכפי שפורט גם כן באריכות לעיל, יש לראות במערער כמי שהומצאו לו כדן הודעות בדבר פסק הדין הראשון שניתן בשנת 2009, והחלטות בית המשפט מיום 9.9.15 ובהתאם הבקשות הגיש המבקש לביטול פסק הדין הראשון (בשנת 2012) והבקשה לביטול ההחלטות מיום 9.9.15 (שהוגשה בשנת 2016) הוגשו באיחור ניכר ללא כל הצדק וגם מטעם זה דין הערעור ביחס לכל ההחלטות הנ"ל להידחות.

עיוות דין

109. גם לאור מסקנתי לעיל, יש עדיין צורך לבחון האם אין מקום לביטול ההחלטות שניתנו כנגד המערער בהעדרו, מחמת עיוות דין שעשוי להיגרם למערער, זאת בין היתר בהתאם להוראות סעיף 130 (ח) **לחסד"פ** המקנה לבית המשפט סמכות לבטל פסק דין שניתן כנגד נאשם בהעדרו בין היתר "אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

110. באשר למהותו של עיוות דין כבר נקבע בענין "סאלם" כי:

"...גם כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.... טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו,

ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (פסקה 36).

111. יישום האמור לעיל על המקרה שלפנינו מצביע לעמדתו על כך שאין ממש בטענות המערער בדבר חשש לעיוות דין, והרשעתו בשני פסקי הדין, בדין יסודה.
112. בשני פסקי הדין הורשע המערער על בסיס שני כתבי אישום שהוגשו כאמור כנגדו בשנים 2007 ו-2010, בהם נטען לעבירות של אי מילוי הוראות של ראש עיריית חיפה, אשר דרש מהמערער לבצע עבודות תיקון במבנה ובכלל זה הורדת גושי בטון רופפים מתקרת המבנה ותמיכה זמנית בתקרה, תיקון התקרה, תיקון קירות המבנה ומרפסת המבנה.
113. כעולה מהצילומים העדכניים שהגישה המשיבה, אשר צולמו במבנה ביום 1.7.19 או בסמוך לכך, עד היום לא נעשה על ידי המערער דבר בכל הנוגע לקירות המבנה, או מרפסת המבנה, ובהקשר זה יצוין כי המערער ציין בהודעתו האחרונה כי בכוונתו לערוך שיפוץ ניכר במבנה, אך ראיות לביצוע עבודה כלשהי בפועל לא הוגשו עד היום.
114. בנסיבות אלו, לכל הפחות בנוגע לקירות ומרפסת המבנה, המערער לא הציג במהלך כל הדיונים שנערכו בתיק טיעון כלשהו אשר יש בו כדי להצדיק את אי מילוי הוראת ראש העירייה לביצוע עבודות אלו, ובהתאם היה מקום להרשיע את המערער בענין זה.
115. גם ביחס לתקרת המבנה, בכל בקשותיו וטיעוניו, הן בפני והן בפני בית המשפט קמא, חזר המערער וטען כי הוצג על ידו אישור מהנדס בדבר הסרת הסכנה, אלא שעיון באישור האמור מעלה כי אין בו כדי להוות הגנה למערער גם באישום הנוגע לעבודות בתקרת המבנה.
116. האישור האמור (נספח א/1 להודעת הערעור) הינו אישורו של המהנדס אינג' בורודה יורי מיום 31.7.16 המאשר אך ורק כי סולקו חלקי טיח ובטון שעלולים היו ליפול ובוצעה תמיכה של התקרה.
118. אישור זה נותן לכל היותר מענה לפעולת הסרת גושי הבטון הרופפים ותמיכה זמנית של התקרה שנדרש המערער לבצע, אך אין בהם כדי ליתן מענה לדרישה לתיקון התקרה שנכללה אף היא בהודעת ראש העיר.
119. כפי שפורט לעיל, רק בשנת 2019, במהלך הדיונים בערעור, ביצע המערער עבודה משמעותית בתקרת המבנה שנראית לכאורה כעומדת בהגדרת "תיקון התקרה" אשר כללה התקנת רלסים מברזל לתמיכה בתקרה, ומכאן שבכל המועדים הרלוונטיים בהם התקיימו דיונים בפני בית המשפט קמא לא הייתה למערער הגנה של ממש גם בפני האישום הנוגע לעבודות תיקון התקרה שלא בוצעו על ידו.

120. לפיכך, גם קיום דיון לגופו של ענין בטענות המערער לא היה צפוי להביא לשינוי בתוצאת הדיון, בהעדר הגנה של ממש למערער, וקביעה זו מקבלת משנה תוקף בתיק זה שבו ניתנה למערער שהות של שנים לביצוע עבודות התיקון הנדרשות, אך הלה בחר שלא לעשות במשך שנים דבר, ולמעשה רק ביום 4.4.19 הושלם ביצוע עבודות תיקון משמעותיות של תקרת המבנה, וכל העבודות שבוצעו לטענת המערער בשנת 2016 היו למעשה עבודות שהן בגדר "עזרה ראשונה" דחופה ולא עבודות תיקון של ממש.

121. בהקשר זה אציין גם כי כל טענות המערער לפיהן הוא נדרש לקבל רשיון של המשיבה לצורך ביצוע תיקון של התקרה, נטענו ללא ביסוס ומבלי שהמערער צירף אסמכתאות למאמצים ופעולות שבוצעו על ידו לצורך קבלת הרישיון האמור ועובדה היא שבסיכומי של דבר בוצעו עבודות על ידי המערער, ולא ניתן טעם כלשהו מדוע עבודות אלו לא בוצעו במועד מוקדם יותר.

122. למעלה מהדרוש אציין גם כי לא מצאתי ממש בכל טענות המערער בדבר אכיפה בררנית או התיישנות, וכל עוד המערער הינו בעל הזכויות במבנה חלה עליו החובה לטפל במפגעים הקיימים בו וכל עוד הוא אינו עושה כן, הוא נושא באחריות הפלילית הנגזרת מכך.

123. לפיכך אין מקום להתערבות בהכרעות הדין שניתנו כנגד המערער בשני ההליכים שהתנהלו כנגדו, וכך הם פני הדברים גם ביחס לגזרי הדין, שבהם לא מצאתי כי בית המשפט קמא החמיר יתר על המידה עם המערער, מה גם שהמערער לא העלה כל טיעון מבוסס שיש בו כדי להצביע על כך שבית המשפט קמא חרג במקרה שלפנינו, מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים.

סיכום

123. סיכומי של דבר, לאור כל האמור לעיל, אין מקום להתערב בהחלטות בית המשפט קמא ובהתאם, הכרעות הדין וגזרי הדין שניתנו כנגד המערער בת"פ 574/10 ו-1747/07 יעמדו בעינם, למעט התיקונים שיפורטו להלן.

124. כפי שנקבע גם על ידי בית המשפט קמא בהחלטותיו מיום 9.9.15, למערער ניתנה שהות עד ליום 28.2.16 להמציא אישור מהנדס בדבר הסרת הסכנה, ואף נקבע כי הקנסות אשר הוטלו עליו יבוטלו עם המצאת האישור. אף אני מוצא לנכון ליתן משקל לעבודות התיקון שבוצעו על ידי המערער, ושביצוען אושר גם על ידי המשיבה (בכפוף להסתייגות לפיה נדרש אישור מהנדס לפיו אין מדובר רק בעבודת טיח) אשר גם אם אין בהן כדי לתת מענה מלא לנדרש על ידי העירייה, יש בהן כדי להצדיק הקלה בעונשו של המערער.

125. לפיכך אני קובע כי סכומי הקנסות שהוטלו על המערער בשני פסקי הדין, יעמדו בערכם הנומינלי נכון להיום, דהיינו על המערער יוטל קנס בסך של 1,000 ₪ נכון להיום או 10 ימי מאסר תמורתו בגין ת.פ. 1749/07, וסך של 3,500 ₪ נכון להיום או 35 ימי מאסר תמורתו בגין ת.פ. 574/10.

127. סכומי הקנסות ישולמו על ידי המערער ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך של 450 ₪ כל אחד , החל מ-20 לחודש מאי 2020 , ובכל 20 לחודש קלנדרי שלאחר מכן וככל שהמערער לא יעמוד במי מהתשלומים במועד, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיידי.

129. ככל שהמערער ימציא עד ליום 20.5.2020 אישור של מהנדס מבנים מוסמך , המאשר כי העבודות שבוצעו על ידי המערער בתקרת המבנה , מסירות באופן מלא את הסכנה מתקרת המבנה, יבוטל הקנס שהוטל בת"פ 1749/07 , וסכום הקנס שהוטל בת"פ 574/10 יועמד על סך של 3,000 ₪ , ובהתאם סכום התשלום החודשי יעמוד על סך של 300 ש"ח, למשך 10 חודשים.

המזכירות תמציא את פסק הדין למערער בכתובתו רחוב רובוביץ 311/36 בירושלים וכן לב"כ המשיבה.

ניתן היום, כ"ג אדר תש"פ, 19 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.